

SUDAN DEL SUD: INDEPENDÈNCIA AMB INTERROGANTS

De la guerra civil a la independència en només sis anys. És el procés que podria consumir el Sudan del Sud si, com es preveu, els seus ciutadans voten majoritàriament a favor de la secessió al referèndum que tindrà lloc a partir del 9 de gener de 2011. Serà la culminació del camí emprès pel país des de la signatura, el 2005, de l'Acord Global de Pau (*Comprehensive Peace Agreement, CPA*) entre el Govern del Sudan i el Moviment d'Alliberament Popular del Sudan (*Sudan People's Liberation Movement, SPLM*), que s'havien enfrontat militarment des de la dècada de 1980. L'acord va permetre que el Sudan del Sud es dotés de govern i parlament propis, autònoms respecte de Khartum.

Un infant recull banderes del Sudan del Sud després d'un acte polític a Juba, l'abril de 2010.

Imatge: Roberto Schmidt/AFP/Getty Images

El Sudan del Sud va delimitar-se, com a unitat administrativa, durant l'època de la dominació britànica al territori. Londres va tendir a tractar el territori com una colònia diferenciada, però els nacionalistes sudanesos sempre van tenir en la seva agenda l'annexió del Sudan del Sud. El 1956, el Sudan sobirà, de majoria àrab i musulmana, va incloure dins de les seves fronteres el Sudan del Sud, de majoria no àrab i cristiana o seguidora de religions africanes. Els sud-sudanesos es van alçar en armes contra Khartum durant la dècada de 1960, i hi van tornar al principi de la de 1980, de la mà de l'SPLM i del seu braç armat, l'SPLA. Fins a la pau i el referèndum, la guerra va deixar quasi dos milions de morts i quatre milions de desplaçats.

Tot i tenir la capacitat de decidir el seu futur, no tot són flors i violes. Si bé és cert que, d'un punt de vista ètnic, lingüístic, religiós i històric, el Sudan del Sud presenta notables diferències respecte del Sudan, també ho és que la seva cohesió interna és feble i que pateix sotracs periòdics, com evidencien els enfrontaments entre grups ètnics o clans diferents, que s'han repetit els darrers anys. Els dirigents sud-sudanesos miren de construir una identitat comuna, basada sobretot en les institucions d'autogovern, però segurament el moment clau arribarà després de la independència: no es podrà mantenir el discurs de l'agressió del nord i caldrà fer funcionar el nou país. És clar que, ètnicament, els estats diversos són la norma a l'Àfrica, i n'hi ha que han mantingut l'estabilitat i un funcionament democràtic durant les últimes dues dècades -Benín i Ghana en són exemples reeixits.

Un altre repte serà el del pluralisme. La representació política del Sudan del Sud és sobretot en mans de l'SPLM, que no tan sols ha aconseguit mantenir una guerra contra el poder estatal sudanès durant més de vint anys, sinó que ha pogut arrencar de Khartum l'autonomia i el referèndum. Massa cops s'ha vist com la formació politicomilitar vencedora d'un procés d'independència s'ha convertit després en el partit únic (de jure o de facto) del seu país; seria desitjable que el Sudan del Sud no caigués en aquesta situació, però no hi ha garanties que això no acabi passant.

Abans, caldrà que la votació se celebri en condicions. Els darrers anys, els endarreriments en la convocatòria d'eleccions generals al Sudan (al final es van fer el 2010 i l'SPLM les va boicotejar) han portat els líders sud-sudanesos a témer que Khartum no complís la paraula i que la votació no tingués lloc la data pactada. A les portes del referèndum, sembla que el vot se celebrarà. En quin marc, és un altre tema: el registre dels votants s'ha endarrerit, l'estatus futur dels sud-sudanesos que viuen al nord (i dels nord-sudanesos que viuen al sud) no s'ha aclarit... I encara resta per resoldre la delimitació de la frontera entre ambdós territoris, especialment a la regió petrolífera d'Abyei, cosa que fa patir per un nou esclat violent.

El sud-sudanesos es van alçar en armes contra Khartum. Fins a la pau i el referèndum, la guerra va deixar dos milions de morts

La representació política és en mans de l'SPLM. Massa cops s'ha vist com la formació vencedora d'un procés d'independència s'ha convertit després en partit únic

Encara queda per resoldre la delimitació fronterera entre el nord i el sud, especialment a la regió petrolífera d'Abyei, cosa que fa patir per un nou esclat violent

REFERÈNDUM: L'ÚLTIMA ETAPA DEL SOMNI D'AUTODETERMINACIÓ DEL SUD

Per Patricia García Amado, investigadora de l'Escola de Cultura de Pau

Sis anys després de la signatura dels acords de pau, que van posar fi a dècades de conflicte armat al Sudan, els sudanesos del sud són cridats a les urnes per decidir el futur del país. Tal com va quedar acordat, el 9 de gener de 2011 podria néixer un nou estat si la regió meridional opta per la secessió. Les demandes de més autogovern i autonomia per al sud haurien arribat així al seu punt culminant, malgrat que els plantejaments del que fou líder de la insurgència armada del sud, John Garang, mai apuntessin cap a la ruptura de la nació com a solució als seus grans mals. Però Garang va morir el 2006, poc temps després de signar l'acord, i amb ell es van enterrar també les expectatives d'un Sudan unit. Ningú no posa en dubte, ni al Sudan ni a escala internacional, que el resultat del referèndum donarà suport a la secessió. No obstant això, els endarreriments i desacords entre els signataris del CPA (NCP i SPLM) posen en risc que el resultat dels plebiscits sigui validat, que no generi disputes i que no reobri el conflicte armat.

La comissió per al referèndum del sud, després de continuats endarreriments, ha aconseguit llançar un calendari per a aquest procés decisiu, tot i que amb un temps de marge molt escàs. Aconseguir que tots els passos necessaris per a la celebració del referèndum es facin amb prou rigor i sense deixar marge a la improvisació serà un dels principals reptes. De l'impecable desenvolupament del registre de votants, la campanya on ambdues opcions -unitat i secessió- siguin igualment escoltades, del desenvolupament pacífic de la votació i de la transparència en el recompte, en dependrà en gran mesura l'acceptació dels resultats per part del nord. En aquest sentit, qualsevol error podria convertir-se en cavall de batalla de l'NCP per impugnar els resultats. El resultat del referèndum fa preveure nous interrogants, com quina serà la situació dels sud-

sudanesos que viuen al nord i dels residents nord-sudanesos que viuen al sud davant de la creació d'un nou estat. Mentre, qüestions clau com el repartiment dels beneficis del petroli, la delimitació final de la frontera entre el nord i el sud, el pagament del deute extern sudanès o la gestió dels recursos hídrics del Nil romanen encara als llimbs, malgrat el fet que s'hagin creat subcomissions encarregades d'oferir solucions a aquests problemes. La manca de respostes útils, realitzables, respectades i duradores podria convertir-se en llavor per a la nova violència.

Pressió dels Estats Units

Existeix una gran pressió per part de les Nacions Unides i principalment dels Estats Units perquè la celebració del referèndum no sigui endarrerida i perquè el resultat sigui acceptat pel nord. Els incentius oferts fins al moment contempnen l'exclusió del Sudan de la llista estatunidenca de països terroristes, així com la supressió de les múltiples sancions econòmiques imposades al país des de la dècada dels 90 del segle passat i que han afectat negativament el creixement econòmic sudanès. En l'equació de les cessions, els Estats Units es veurien clarament beneficiats en poder accedir de nou a les reserves petrolíferes sudaneses. Per la seva part, les Nacions Unides han creat un panel d'experts destinat a realitzar l'observació dels referèndums i encarregat d'intervenir en cas que es produeixin discrepàncies. L'acceptació del seu paper d'àrbitre per part de l'NCP i de l'SPLM, i el respecte del dictamen que el panel ofereixi sobre els resultats, podria ser una de les claus per evitar que el plebiscit s'acabi convertint en una excusa per reprendre la violència, tal com ha assenyalat encertadament el Rift Valley Institute.

D'altra banda, el 9 de gener el sud no tan sols decidirà si vol convertir-se en una nova nació,

sinó que l'enclavament petrolífer d'Abyei -localitzat a la regió del Kordofan Meridional, que forma part del nord del país- podrà escollir si vol integrar-se al sud. La situació del referèndum d'Abyei encara és més complicada, i la seva implementació està generant desacords, encenent les alarmes i incrementant les tensions a la zona. Entre els principals obstacles a la seva celebració destaca el fet que encara no s'hagi triat una comissió que s'encarregui d'implementar el referèndum; tampoc s'ha delimitat de manera efectiva sobre el terreny la frontera entre el nord i el sud dictaminada pel Tribunal Permanent d'Arbitratge de la Haia el 2009; i, potser el més important, no s'ha decidit qui tindrà dret a exercir el vot. Abyei està poblada de manera permanent i majoritària per la comunitat dinka ngok, que reclama ser l'única amb dret legítim a escollir, i de manera intermitent per la comunitat misseriya, coincidint amb els períodes de transhumància del bestiar. Els misseriya temen que els sigui denegat el seu dret a decidir sobre el futur d'Abyei i que, amb el triomf de la secessió i de la decisió de l'enclavament de formar part dels territoris del sud, les seves pràctiques tradicionals de pasturatge i transhumància quedin prohibides, cosa que afectaria el futur de la seva comunitat. Cal afegir encara que, durant el conflicte armat, els misseriya i els dinka ngok van formar part de bàndols enfrontats i van constituir-ne la primera línia de batalla. El fet que el Tribunal Permanent d'Arbitratge delimités que els principals pous de petroli de l'enclavament quedessin dins dels territoris administrats pel nord no sembla haver acontentat les ànsies del nord respecte d'Abyei, que ha donat a la zona una transcendència no tan sols geoestratègica sinó també simbòlica i que ha transformat en una qüestió d'honor davant la qual l'NCP no es veu capaç de claudicar. El recent posicionament de tropes de les forces armades sudaneses en les immediacions de l'enclavament, denunciat per l'SPLM, donaria fe de la possibilitat que el nord vulgui lliurar una batalla final pel control d'aquest petit territori. Allò cert és que, a dia d'avui, la celebració del referèndum d'Abyei és una realitat més que incerta.

La celebració d'aquests referèndums, però, suposa veritablement la fi del procés, la culminació del camí cap a la pau? Malgrat que es tracta d'un

fet clau per a la implementació de l'Acord Global de Pau sudanès, i malgrat la més que probable victòria de l'opció secessionista, el nord i el sud del Sudan estan obligats a romandre connectats i a entendre's per a la seva pròpia supervivència. L'explotació dels pous petrolífers del sud continuarà realitzant-se des de les instal·lacions creades pel nord, i construïdes per la Xina, que permeten l'exportació del cru sudanès a través de la mar Roja. El Govern del sud continuarà dependent, almenys durant els seus primers anys de camí, dels acords assolits amb el nord sobre l'explotació d'aquests recursos per a la seva pròpia supervivència. El sud, devastat per dècades de

El nord ha donat a Abyei una transcendència no tan sols geoestratègica sinó també simbòlica; l'ha transformat en una qüestió d'honor

L'explotació dels pous petrolífers del sud continuarà realitzant-se des de les instal·lacions creades pel nord, i construïdes per la Xina

El sud, devastat per dècades de guerra, necessita posar dempeus tota mena d'infraestructures, a més d'activar l'economia al marge dels beneficis del cru

guerra, necessita posar dempeus tota mena d'infraestructures i serveis, a més d'activar la seva economia al marge dels beneficis del cru. Potser el risc més important per a la pau al sud del Sudan no es troba ara al nord, sinó al propi sud. La capacitat de les seves múltiples comunitats d'assolir un sistema polític en què totes se sentin representades i beneficiades, davant de l'actual hegemonia dinka de l'SPLM dins del govern semiautònom del sud, serà central per evitar l'explosió de la violència interna si finalment es consuma la secessió del país.

"EL PETROLI TÉ EL POTENCIAL D'ACTUAR COM A INCENTIU PER A LA PAU"

Entrevista a Roger Middleton, investigador del Programa d'Àfrica a la Chatham House

- De vegades es diu que la partició del Sudan serà el resultat dels interessos en competició de la Xina i dels Estats Units a la regió (Khartum com a aliat de Pequín i Juba de Washington). Fins a quin punt és això una realitat, i fins a quin punt la independència serà la traducció de la voluntat del poble del Sudan del Sud?

- Penso que la relació entre Khartum i Juba i els EUA i la Xina és més complicada que no pas això. Per exemple, la Xina té grans interessos petrolers al Sudan del Sud, i hi ha un munt d'inversió xinesa a Juba en negocis que no tenen a veure amb el petroli. Els EUA, mentrestant, tenen una relació estreta amb les autoritats de Khartum al voltant del contraterrorisme.

- En aquesta qüestió hi ha una dimensió econòmica òbvia: les majors reserves de petroli estan situades al Sudan del Sud. És previsible un conflicte sobre la forma com aquest petroli s'exporta i es ven?

- Un fracàs en acordar correctament com funcionaran les relacions del petroli en el futur podria ser desastrós. Certament, el petroli és el punt de fricció entre el nord i el sud del Sudan. Però també té el potencial d'actuar com a incentiu fort per a la pau si es pot assolir un acord: el petroli bàsicament és produït al sud, però s'exporta i es refina al nord. Per tant, ambdós bàndols són interdependents.

- Sembla fora de qüestió que la independència del Sudan del Sud té un suport majoritari entre la població sud-sudanesa. Però què es pot dir sobre els països veïns? Mirem, per exemple, la posició d'Etiòpia: l'exemple del Sudan del Sud podria reforçar les tendències separatistes entre

els oromos i els somalis de l'Ogaden, tenint en compte que, en teoria, la Constitució d'Etiòpia els obre la porta a la independència?

- No em convenç l'argument que la independència sud-sudanesa encoratjarà el separatisme en altres països. Les circumstàncies que han conduït a la votació del gener al Sudan són bastant úniques i impliquen una guerra llarga i una implicació internacional.

"No em convenç l'argument que la independència sud-sudanesa encoratjarà el separatisme en altres països. Les circumstàncies al Sudan són bastant úniques"

"Per a la població del sud, la possibilitat de la independència si no estaven contents amb la forma de funcionar de la unitat va ser vista com una garantia important"

- Però a l'Àfrica tenim d'altres exemples, que no són únics, de conflictes de llarga durada on encara no s'ha trobat una solució (tuaregs, Costa d'Ivori, Casamance, el delta del Níger o Cabinda, per esmentar-ne només uns quants). Potser alguns actors d'aquests conflictes podrien sentir-se inspirats per la solució sud-sudanesa de la secessió, fins i tot cercant una implicació internacional per assolir-la?

- La promesa d'un referèndum d'independència va ser una concessió clau que va convèncer l'SPLA i els seus combatents per entrar al procés del CPA.

Certament, per a la població del sud, la possibilitat de la independència si no estaven contents amb la forma de funcionar de la unitat va ser vista com una garantia important.

- Què hi ha sobre Egipte i la preocupació del seu govern sobre el repartiment dels drets sobre l'aigua del Nil? És raonable pensar en un acord entre Egipte, el Sudan i el Sudan del Sud en aquest tema?

- Si el Sudan del Sud s'independitza, caldrà que hi hagi algun tipus d'acord sobre el repartiment de l'aigua del Nil. Egipte hi estarà clarament interessat, i li preocuparà que el Sudan del Sud esdevingui un aliat d'Etiòpia i altres països que busquen renegociar l'acord sobre les aigües del Nil.

"Caldrà que hi hagi algun acord sobre el repartiment de l'aigua del Nil. Egipte hi estarà interessat i li preocuparà que el Sudan del Sud esdevingui un aliat d'Etiòpia"

"El nord haurà d'encarar molts reptes. El de Darfur és el més destacat, però encara hi ha greuges a l'est, al Kordofan Meridional i al Nil Blau"

- L'experiència del Sudan del Sud tindrà un impacte sobre el conflicte de Darfur? En teoria, la qüestió de Darfur també havia de ser resolta mitjançant un referèndum sobre un autogovern limitat, però aquesta solució no ha estat implementada. Podria agafar impuls després del referèndum del Sudan del Sud?

- Molta part de l'atenció internacional ha anat a parar als reptes que haurà d'afrontar el Sudan del Sud després de gener, però el nord del Sudan també haurà d'encarar molts reptes. El de Darfur és el més destacat entre aquests, però encara hi ha greuges a l'est i a les regions del Kordofan Meridional i del Nil Blau que podrien ser font de conflicte.

- Aquests «greuges de l'est» es refereixen a la insatisfacció popular en les regions de la mar Roja, sobretot entre les marginades poblacions beja i raixaida. El 2006 es va signar un acord amb alguns grups rebels de la zona per tal que l'àrea rebés noves inversions, però s'ha fet poca cosa d'ençà. Per què? No és una àrea important, donat que Port Sudan i Port Bashir, des d'on s'exporta el petroli sudanès, hi estan ubicades?

- Sí, és una zona important. No obstant, l'atenció, tant dins com fora del Sudan, s'ha centrat en la pugna nord-sud i en Darfur. El Sudan té una història d'ignorar les àrees perifèriques i de concentrar el desenvolupament en el centre, i això també és un problema que afecta l'est.

GOVERNAR PER A L'INTERÈS COMÚ DE TOTS ELS POBLES, EL GRAN REPTE

Per Antoni Castel, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i membre del Centre d'Estudis Africans (CEA)

L'estat que naixerà al sud del Sudan és tan divers com bona part dels que existeixen a l'Àfrica. Amb rares excepcions, els estats africans, hereus de les fronteres fixades per la colonització europea, són pluriètnics. A l'Àfrica continental, tan sols els antics protectorats de Swazilàndia, Lesotho i Botswana, al sud, i Somàlia, posat com a exemple de manual d'un estat fallit, estan habitats per una única comunitat. El fet d'estar habitat per una ètnia no garanteix, tanmateix, ni més estabilitat ni més cohesió a l'estat. La diversitat, tampoc. Però la construcció de l'estat postcolonial en un territori pluriètnic no s'entorpeix perquè hi visquin diverses comunitats. Es poden generar tensions i fins i tot violència en el cas d'exclusions, que n'hi ha hagut moltes al llarg de la història immediata, o de l'apropiació del poder per part d'una minoria o un grup determinat. No oblidem que la convivència amb l'altre (una altra llengua, una altra religió, una altra cosmovisió, una altra forma de producció) ha estat un dels trets fonamentals de l'home africà. Una convivència que es pot veure alterada quan hi ha una instrumentalització política de la pertinença identitària, com ha passat sovint.

El nou estat del Sudan del Sud, que veurà la llum si com preveuen les enquestes triomfa el sí en el referèndum de gener del 2011 i el govern d'Omar al Bashir accepta allò que és inevitable, comptarà amb 62 comunitats. Encara que les 62 han viscut una història en comú -presència colonial britànica, primer, i marginació per part del govern central, després-, no totes han participat de la mateixa forma en el moviment polític de contestació al nord i en la insurgència. De fet, bona part dels dirigents del nacionalisme del sud, tant del primerenc que reclamava en els anys 1950 un paper en les negociacions per la independència sudanesa amb els britànics com del que va prendre les armes, decebut pel menyspreu de les elits del nord, han

estat dinkes i nuers, les dues comunitats més nombroses. I dinkes i nuers, i en menor mesura, xil-luks, són els alts quadres de l'SPLM, el partit hegemònic que neix de la guerrilla, i del Govern del Sudan del Sud.

De les tres, els dinkes són els que tenen més poder: el primer president, el carismàtic John Garang, i l'actual, Salva Kiir, pertanyen a una comunitat que es percebuda amb recel per les altres, sobretot pels nuers. Fins i tot es pot llegir, en fòrums sudanesos, la preocupació dels nuers envers una anomenada dinkanització de l'administració sud-sudanesa. I surten els fantasmes del passat, des l'enemistat secular entre els dos pobles, que tan bé va descriure l'antropòleg anglès Edward Evans Pritchard, fins a la «guerra dins la guerra» entre nuers i dinkes, que va necessitar de la mediació de les esglésies per acabar, a finals del segle que hem deixat enrere.

Bona part dels dirigents del nacionalisme del sud han estat dinkes i nuers. Amb els xil-luks, són els alts quadres de l'SPLM

Les suspicàcies hi són, i no es poden negar, alimentades per la competència per la terra, les divergències entre els respectius dirigents i un imaginari, com el dels nuers i dinkes, que de vegades considera el poble de la cantonada com a inferior. Amb la cosmovisió poca cosa es pot fer, però sí que es pot demostrar, amb fets, que es governa per a l'interès comú dels 62 pobles i no de la pròpia comunitat. És un gran repte per al govern de Salva Kiir, potser el més important, fer que també toposes i atxolis se sentin partícips d'un projecte apassionat, com és la creació d'un nou estat a l'Àfrica.

UN MARC REGIONAL COMPLEX, UN TERRITORI ESTRATÈGICAMENT CLAU

Se separi en dos o romangui unit, el territori del Sudan ocupa una ubicació estratègicament important i complexa al nord-est del continent africà. Productor de petroli i país costaner, el Sudan és actualment un soci fonamental per a Pequín, que li compra gran part de la seva producció per endur-

se-la cap a la Xina. El petroli -que sobretot s'obté als jaciments del Sudan del Sud- surt en vaixell per Port Sudan, a la mar Roja, en direcció al Llunyà Orient per l'oceà Índic. La Xina s'ha preocupat de crear i pagar una xarxa de ports -Gwadar, al Pakistan; Hambantota, a Sri Lanka; Kyauphyu, a Tailàndia...- que permet als seus vaixells comptar amb les bases necessàries per fer el camí des de les

costes orientals africanes i del golf Pèrsic fins al seu territori. Els líders sud-sudanesos es plantegen la possibilitat d'exportar el seu petroli, en el futur, a través de Kenya, on els xinesos ja estan invertint per assegurar-se'n el control.

L'altre fet que marca geogràficament el Sudan del Sud és la inestabilitat política dels seus veïns. Al nord ha de resoldre el conflicte fronterer d'Abeyi amb el Sudan, estat que ara s'enfronta a una renovada intensificació del conflicte de Darfur. A l'oest, la República Centreafricana no aconsegueix ni consolidar el sistema democràtic ni

pacificar el nord del seu territori; al sud, penetrant dins de les fronteres sud-sudaneses, hi continua operant la brutal guerrilla de l'Exèrcit de Resistència del Senyor (*Lord's Resistance Army*, LRA), responsable de múltiples massacres a Uganda i a la República Democràtica del Congo.

Productor de petroli i país costaner, el Sudan és actualment un soci fonamental per a Pequín, que li compra gran part de la seva producció

La inestabilitat política dels seus veïns marca el Sudan del Sud. Al sud, penetrant en les seves fronteres, hi continua operant la brutal guerrilla de l'LRA

CRONOLOGIA: DE LA INDEPENDÈNCIA DEL SUDAN AL REFERÈNDUM

1956 El Sudan esdevé un estat independent del Regne Unit. El nou país inclou un nord majoritàriament arabòfon i musulmà i un sud plurilingüe i cristià o animista.

1958 Els representants del Sudan del Sud al Parlament sudanès proposen que el jove estat adopti un sistema federal. El mes de novembre, un cop d'estat situa el general Ibrahim Abboud com a nou president sudanès. El nou mandatari inicia una política activa d'islamització i arabització al Sudan del Sud, fins que és deposat el 1964. Els governants que el succeiran fins a 1969, de tall islamista, no canviaran en allò fonamental aquesta política.

1962-1972 Extensió de la revolta de la guerrilla Anyanya, que lluita per les llibertats del Sudan del Sud i s'oposa al centralisme sudanès. El moviment guerriller pateix divisions internes, però finalment Joseph Lagu aconsegueix concentrar el poder en les seves mans.

1972 El Govern del Sudan, sota el control de Gaafar Nimeiry des de 1969, i els rebels sud-sudanesos signen l'Acord d'Addis Abeba. S'estableixen un Consell Executiu del Sud i un Parlament a Juba, la capital sud-sudanesa. Nimeiry reconeix obertament que el Sudan del Sud té significatives diferències ètniques, culturals i lingüístiques amb el nord del Sudan. S'obre un període d'estabilitat que durarà una dècada. Es calcula que el conflicte permanent des de 1955 ha costat al voltant de 500.000 morts.

1983 Nimeiry, en un canvi de política, decideix iniciar una intensa campanya d'islamització i arabització a tota la República del Sudan, cosa que és percebuda pel Sudan del Sud com una agressió i una violació de l'Acord d'Addis Abeba. El president sudanès divideix el Sudan del Sud en tres regions i instaura la llei islàmica (xaria) arreu.

1983 John Garang, Salva Kiir Mayardit i altres

líders del sud funden l'Exèrcit d'Alliberament Popular del Sudan (*Sudan People's Liberation Army, SPLA*) com a reacció a les polítiques de Nimeiry. Comença la segona guerra civil del Sudan, que s'estendrà fins a l'any 2005. La representació política de l'SPLA anirà a càrrec del Moviment d'Alliberament Popular del Sudan (*Sudan People's Liberation Movement, SPLM*).

1985 Un cop d'estat militar, encapçalat per Abd ar Rahman Siwar adh Dhahab, fa caure el Govern sudanès de Nimeiry.

1986 Es forma un govern de coalició en què participen, a banda de partits sudanesos d'àmbit estatal, quatre formacions sud-sudaneses. S'inicien converses de pau amb l'SPLA.

1988 El Partit Unionista Democràtic i l'SPLA assoleixen un acord de pau que inclou un compromís per revisar la Constitució sudanesa i per no aplicar la xaria, com demanaven els rebels sud-sudanesos.

1989 Un grup de militars encapçalats per Omar al Bashir, oposats al pacte amb l'SPLA i partidaris d'imposar la xaria, fa un cop d'estat que enderroca el govern de coalició sudanès. Es trenca la possibilitat de posar punt final de forma immediata a la guerra entre el nord i el sud.

1991 Escissió al moviment sudista: Riek Machar, membre del poble nuer, forma una facció autònoma de l'SPLA, que es coneixerà a partir de llavors com a SPLA-Nasir (després, SPLA-Unit i Moviment per la Independència del Sudan del Sud, SSIM). L'escissió és producte del descontentament d'alguns membres de l'SPLA per la forma de manar del líder del moviment, John Garang (membre del poble dinka). Amb aquesta baralla comença una guerra entre nuers i dinkes, que durarà els següents vuit anys.

1993 L'Autoritat Intergovernamental pel Desenvolupament (*Intergovernmental Authority on Development*, IGAD) llança una iniciativa de pau per al Sudan, sota el lideratge de Kenya.

1997 El Govern del Sudan, davant l'avanç militar de l'SPLA, accepta la Declaració de Principis de la iniciativa de pau de la IGAD, que inclou els principis de democratització per a tot el Sudan i el dret d'autodeterminació del Sudan del Sud.

1999 El Consell de les Esglésies del Nou Sudan conclou amb èxit les negociacions per assolir la pau entre nuers i dinkes al Sudan del Sud (acord de Wunlit). Aquesta pau obre les portes a un procés de reconciliació entre ambdues comunitats.

2002 Tres anys després de la fi del conflicte intercomunal, l'SPLA de John Garang i la facció de Riek Machar es reunifiquen el mes de gener. Pocs dies després, l'SPLA i el Govern del Sudan signen un alto el foc, que el març vindrà acompanyat d'un compromís d'ambdues parts per no atacar la població civil. Malgrat tot, la guerra continua i els desplaçats es compten per centenars de milers. El juliol, sota els auspicis de la IGAD, se signa el Protocol de Machakos, que aplanava el camí cap a la pau final. Malgrat això, cap al final d'any, els Estats Units acusen el Sudan d'estar duent a terme un genocidi contra els sud-sudanesos.

2003-2004 L'SPLM i el Govern del Sudan avancen en les negociacions per trobar una sortida dialogada al conflicte.

2005 L'Acord de Pau Global (*Comprehensive Peace Agreement*, CPA), també conegut com a Tractat de Naivasha, és signat el 9 de febrer entre el Govern del Sudan i l'SPLM. El pacte posa punt final a 22 anys seguits de guerra. L'acord estableix que el Sudan del Sud es dotarà d'un govern i un

parlament autònoms i que el territori gaudirà d'un règim d'autonomia política durant els següents sis anys. El 2011, la població sud-sudanesa serà cridada a les urnes per decidir si vol mantenir-se dins del Sudan o prefereix la independència del Sudan del Sud. També s'acorda la incorporació de l'SPLM al Govern del Sudan.

En aquest punt cal assenyalar que el nombre de morts pel conflicte entre el nord i el sud durant els 22 anys de guerra es calcula entre 1,5 i 2 milions de persones, depenent de les fonts. Els desplaçats interns es calculen al voltant de 4 milions, i els refugiats sud-sudanesos a d'altres països com a conseqüència del conflicte són entre 500.000 i 750.000.

2006 S'evidencia el desacord entre el Govern del Sudan i l'SPLM al voltant de la demarcació de la frontera del Sudan del Sud a la regió d'Abyei, rica en petroli.

2007 L'SPLM es retira del Govern de coalició sudanès el mes d'octubre perquè considera que el Sudan està violant les condicions del CPA. Els sudistes reclamen la retirada de l'exèrcit sudanès del territori del Sudan del Sud. El desembre, l'SPLM es reincorpora al Govern sudanès després d'haver pactat la marxa de les tropes.